

Зор Алеф

Практика на
трансцендентния
ПОКОЙ

Фондация „Да бъдеш“

София, 2017

Практика на трансцендентния покой

©Зор Алеф

©Фондация „Да бъдеш“

София, 2017

Симултанен превод от руски
на летен семинар – Диана Вълчева
Свалил от записи и обработил текста – Нели Стойчева
Редакция – Надежда Стойчева
Предпечат и графичен дизайн – Розалина Палазова

Тази книга е предмет на авторско право на издателя.
Използването на текста и оформлението без съгласието на
издателя или автора е забранено. Продаването, препродаването,
заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин,
освен по определения от автора, издателя и закона, е забранено.

ISBN 978-619-90212-5-5

ПРЕДГОВОР

Спомням си деня през далечната 1993 година, когато по време на разговор в издателска къща „Ванеса“ руският поет и прозаик Александър Руденко ми предложи да напиша предговор към книгата „Кръстът на посветения“, автор на която беше неговият син Анатолий. Приех с удоволствие – това беше чест за мен. Но също така добре си спомням какво си помислих тогава. Това 14-годишно момче, сигурно силно насърчаван, ентузиазизиран и подпомаган от родителите си – известния руски поет и феноменалната учителка Иванка, е написал тази книга и сигурно след някой и друг месец, или може би година-две, интересът му към тази нестандартна и непосилна за него тематика ще спадне и той ще поеме по друг път в живота. С годините се убеждавах, че съм грешил, а днес – почти четвърт век по-късно, държейки в ръцете си „Практика на трансцендентния покой“, 17-ата поред книга на български език на Зор Алеф, виждам, че грешката ми е била тотална.

В основата на книгата са беседите, изнесени от Учителя Зор Алеф на два поредни семинара през август – летен ритрит, и септември 2014 г. Тези беседи са посветени на тълкуването на текстове от апокрифно Евангелие, намерено в Наг Хамади. Според автора това е непокътнатото и автентично учение на Исус.

Текстът е свален, подреден и обработен от негови ученици.

Учителят ни води постепенно, стъпало по стъпало към Храма на трансцендентния покой „...към който се стреми всяка човешка душа, уморена от борбите, противоречията и страданията. Но до истинския трансцендентен покой се изкачват не тези, които са уморени. До него се изкачват тези малцина, които търсят в покоя не убежище, а свобода и пълнота. Храмът на трансцендентния покой винаги е давал убежище и изцеление, и освобождение на тези, непоколебимите, които настойчиво са го търсили, без да се отклоняват от пътя, въпреки изпитанията и разочарованията...“.

Трансцендентният покой е изначално състояние на съвършено взаимодействие между духа и душата, при което противоречията са отстранени, бариерите са премахнати, а духът се явява активен проводник на безбрежния божествен дух.

Учителят аргументирано ни обяснява, че при възкачването към трансцендентния покой не можем да отминем две предшестващи стъпала – търпение и безстрастие. След като сме формирали безстрастие, трябва да се научим да формираме ментален покой...

Материята не е лека, но книгата се чете леко. Може би затова спомагат и приведените редица примери с реално живели хора, повечето от които – добре известни личности. В книгата се споменават, цитират и обсъждат в една или друга степен известни исторически личности като Аристотел, Александър

Пушкин, дядо Анатолий (дядото на Зор Алеф), княз Владимир, цар Давид, Микеланджело, Николай Гумильов, Никита Михалков, Омраам Айванхов, Петър Дънов, Сократ, цар Соломон, Шарл Бодлер...

В достъпен вид и с използване на подходящи библейски цитати са анализирани човешки чувства и емоционални състояния в контекста на книгата като гняв, ярост, спокойствие, безстрашие, търпение, ментален покой, щастие, незнание и др.

Текстът е обилно напълнен с библейски мъдрости. Книгата има и чисто познавателно значение в библейски и исторически аспект. Представлява интерес не само за хора, изкушаващи се от мистика и езотерика. За читателя няма възрастови, религиозни и образователни ограничения. Никъде в книгата тонът не е агресивен, няма скрити или открити заплахи, дори и в най-малка степен. Напротив, навсякъде в нея лъха благодат и любов.

И нещо важно: четейки книгата, внимателният читател забелязва, че очевидно авторът притежава задълбочени познания за това, за което пише.

В книгата се обяснява какво може да достигне човек, който се стреми към по-възвишени състояния, правейки възможно разбирането и осъзнаването на това, което ще се практикува. Едновременно с това се дават подробни указания как да се осъществи тази практика. Внимателният и стремящ се читател има ръцете си ценни ключове за достигане на подобни висоти. Разбира се, става ясно, че това не е лесна задача. Тя е стръмен път, по който вървят най-упоритите.

Книгата също така е поредица от една планирана трилогия. Първата част е „Практика на триединното здраве“. „Практика на трансцендентния покой“ се явява втора част. Читателят може да очаква скоро и третото томче.

Накрая са дадени две интересни Приложения. В първото са представени седемте власти: тъматата, възжелението, незнанието, смъртната ревност, лукавството на плътта, царството на плътта и яростната мъдрост, със съответните им „слуги“. Второто приложение е конкретно практическо ръководство за упражнения по дни от седмицата.

Разбира се, както със сигурност и авторът, не си правя илюзии, че всеки читател ще бъде въодушевен и ще посрещне добре книгата. Това е нормално.

За съжаление, живеем в бездуховно време, унижено от материалистична примитивност и приземност. В него такива книги са не само познание, но и покой и спасение. Спасение от какво – ще прецени всеки читател сам за себе си.

май 2017 г.

проф. д-р Гаро Мардиросян, д.н.

Беседа I

„И втората власт каза: Аз не те видях да слизаеш, но ето, виждам те да се издигаеш. Ти защо лъжеш, принадлежейки ми?

Душата отговори и каза: Аз те видях, ти не ме видя и не ме позна. Аз бях за тебе като одежда и ти не ме позна – казвайки това, тя се отдалечи с велико ликуване.

Отново тя дойде при третата власт, наречена незнание. Тя попита душата, казвайки: Накъде отиваш? Лукавството те е хванало. Ето, ти си хваната, не съди!

И душата каза: Защо ме съдиш, въпреки че не съм съдила? Аз бях хваната, въпреки че не съм хващала. Мен не ме познаха, а аз познах, че всичко подлежи на разрешаване, било то неща земни, било то небесни.

Отстранявайки третата власт, душата се издигна по-нагоре и видя четвъртата власт в седем форми. Първата форма е тъматата, втората – възделението, третата – незнанието, четвъртата – смъртната ревност, петата – лукавството на плътта, шестата – царството на плътта, седмата – яростната мъдрост.

Това са седемте господства на гнева. Те постоянно питат душата: Откъде идваш ти, убиваща хората, или накъде се насочваш, поглъщаща пространствата?

Душата отговори и каза: Това, което ме хваща, е убито. Това, което ме оплита, е унищожено. Моето възжелание дойде до своя край и незнанието умря. В света аз бях разрешена чрез Мира и в отпечатъка, чрез отпечатъка свише. Примката на забвението е временна. От нине аз ще постигна покоя над времето, вечността в мълчанието. Казвайки това, Мария Магдалена замълча, тъй като Спасителят говореше с нея до това място.“

Евангелие от Мария Магдалена,
намерено сред текстовете от Наг Хамади

Това евангелие е било известно и по-рано, препратки към него са се срещали и в други документи. Според окултната легенда тамплиерите са го намерили сред манускриптите в руините на храма на Соломон. Свитъците са били отнесени в Рим. Съхранявали са се във Ватикана, където прекрасно са знаели, че тук е разкрита истина, която никога не е била редактирана. Въпреки това католическата църква е направила всичко възможно това учение да остане скрито през вековете.

Папирусът с пълния текст на Евангелието от Мария Магдалена, написан на копски, е бил намерен през XIX век в книгохранилището на една изоставена синегога в Кайро. Според изследователите става дума за автентичен апокрифен текст, датиран I век от н.е. Това е едно от евангелията, както Евангелието от Тома, които ни показват учението на Иисус, неадаптирано към разбирането на множеството. То е чисто, пълно с пряк символизъм и знание, несъмнено в своето величие и мощ.

Нека да пристъпим в храма на трансцендентния покой, към който се стреми всяка човешка душа, уморена от борбите, противоречията и страданията. Но до истинския трансцендентен покой се изкачват не тези, които са уморени. До него се изкачват тези, малцина, които търсят в покоя не убежище, а свобода и пълнота. Храмът на трансцендентния покой винаги е давал убежище, и изцеление, и освобождение на тези – непоколебимите, които настойчиво са го търсили, без да се отклоняват от пътя, въпреки изпитанията и разочарованията, и са се уподобили на тази душа, с описването на чийто път Мария Магдалена започва своето Евангелие.

Храмът на покоя не само е заповядан от божествения дух, той е истинското място на раждането и крайната точка на пътешествието на човешкия дух на земята. За това е казано от цар Давид:

„Върни се, върни се, душо моя, в своя покой.“

Трансцендентният покой е изначално състояние на свършено взаимодействие между духа и душата, при което противоречията са отстранени, бариерите са премахнати. Духът се явява активен проводник на безбрежния, божествен дух. Той постоянно пие от този извор и разпределя светлина, енергия, сила и благо във всички сфери на нашето същество. А душата, преодоляла седемте власти на гнева, става лоно за неговото пълноценно проявяване. Тя се превръща в златна чаша, високо повдигната към струящия в нея лъчезарен поток на духа, с неговите задължителни и извънвремеви атрибути: светлина, истина, мъдрост, знание, благо. Душата е отворена. Тя приема и пие от този извор, за което е казано по-нататък в същия този псалм на Давид:

*„Чашата на спасенията ще повдигна,
с името божие ще въззова.“*

И така, проявлението на тъмата, на хаоса, господстващи в нашия живот и в душата, е чрез тъмата, възделението, незнанието, смъртната ревност, лукавството на плътта, царството на плътта и което е най-страшното – яростната убеденост в своите умопостроения, същността на яростната мъдрост.

Душата отговаря със словата на Иисус: „Това,

което ме хваща, е убито, това, което ме оплита, е унищожено, моето възжеление е дошло до своя край и незнанието е умряло. В света аз бях разрешена чрез мира и в отпечатъка, чрез отпечатъка свише. Примката на забвението е временна. От нине аз ще постигна покоя над времето, вечността в мълчанието.“

Не продължава ли тук Иисус словата от още по-древния свещен текст, словата от магическото заклинание, изречено от самия Озирис, след победата на Хор над Сет:

„Частите на моето тяло бяха възсъединени. Това, което ми беше отнето, ми бе върнато. Разпиляното беше събрано. Очите ми бяха отворени, за да виждат светлината на великата звезда.“

Есеите са смятали своето учение за пряко приемствено от жреците на Египет. Подобно на египетските жреци, те са се обличали в бели ленени одежди, за да подчертаят чистотата. Извършвали са задължително ритуално умовение. Обрядът на покръстване и посвещаване с вода е бил въведен първоначално от египтяните, а после от есеите, чрез Йоан Кръстител, ръководител на есейския орден. Това е един любопитен факт, който вероятно не е много известен. Йоан е бил братовчед на Иисус и заедно с това е бил главата

на есейската община, така наречения Съвършен или Съвършения Назорей, или Съвършения по-светен. Именно затова Иисус търси посвещение не от когото и да било друго, а именно от него.

И така, тържествувайки и повдигайки се над това, което обвързва, оплита, подчинява, а след това разчленява и бавно поглъща нейната воля и свобода, душата постига цялостност, удовлетворение и покой, което води до преживяване на вечността още по време на живота на физическото тяло. Но преди това на душата ѝ предстои битка. Предстои ѝ битка със седемте власти на гнева. Начинът за осъществяване на духовна победа над тези власти е обозначен ясно от Иисус в ключовото изречение, с което душата се обръща към втората власт – възделението:

„Аз те видях, ти не ме видя и не ме позна.“

Аз питам: ако душата на опитния мистик може да види лесно възделението или каквито и да било проявления на тъмата и гнева, как тези власти не виждат душата? Защо не я виждат и не могат да я познаят? Защото душата се е издигнала много по-високо – там, където тя е недостъпна за тяхното зрение, където властите на господството на гнева не се разпространяват.

Второто ключово изречение се явява целта на този път на душата:

„От нине аз ще постигна покоя над времето, вечността в мълчанието.“

Обаче това не е мъртъв покой, както е казала някога една египтянка, погребала своя любим: „В нашето дълго вечно мълчание, прощавай.“ Това е съвсем друга вечност в мълчание, на която всъщност ще бъде посветена цялата наша работа в тази книга. Затова трансцендентният покой не е обикновено спокойствие, което по-рядко или по-често преживява всеки човек. Ако отидем на плажа и се огледаме, ще видим, че много такива спокойни хора лежат там. Това не е нито удовлетвореност от каквито и да било резултати от труда, нито даже удовлетвореност от плодовете на целия преживян живот, въпреки че трансцендентният покой включва и това. Не е и наслаждение от най-яркото, но все пак крехко и изплъзващо се човешко щастие. Трансцендентният покой наистина е покоят над времето, вечността в мълчанието. Това е безметежност на духа, необусловен и ненарушен от изблика на тежки страсти. Аз не говоря за великата страст, която движи човешката душа към висините, а за безметежност на духа, непомрачен от тежки несгоди. Това е тази висша форма на удовлетворение, която египтяните са наричали Хетеп, включвайки в това понятие три състояния – удовлетворение, покой, ликуване.

Това са трите съставни части на трансцендентния покой – удовлетворение, покой, ликуване. Това същото, неподвластно на външните обстоятелства състояние, в което ние познаваме реалността на вечността, илюзорността на смъртта, а също така небитието на страстите и пороците. Само докосвайки се до това вълшебно състояние, ние усещаме, че сме открили съкровище. Открили сме съкровище, което ни прави и по-богати, и по-могъщи от най-влиятелния човек, по-силни от владетелите на земята и по-щастливи от влюбените.

Легендата разказва, че веднъж Александър Македонски, по време на своите завоевателни походи в Индия, отишъл в пещерата при един велик йогин. Македонски казал, че ще бъде щастлив цар, ако в неговия дворец живее такъв мъдър и велик човек, тъй като съветите на Аристотел по това време вече му изглеждали недостатъчни. Йогинът се усмихнал и казал: „Колко ми е жал за теб, царю, каква тежест лежи на твоите плещи, каква мъка, която ти сам не разбираш и не познаваш! Колко човешки живота са погубени по твоя воля! Не, мястото ми не е в твоя дворец. Аз обитavam светилището на покоя.“ Александър Македонски, който по това време е завоювал половината свят, смутен и прегърбен излязъл от пещерата.

Да, ние действително ставаме по-могъщи и